

תת"ע 1893/08/19 - סלימאן אבו צמור נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 1893-08-19 מדינת ישראל נ' סלימאן אבו צמור
תיק חיצוני: 30153091860

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת דורית בונדה
המבקש	סלימאן אבו צמור
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 31.12.19 בהעדר התייצבות לדיון ההקראה אשר נקבע בעניינו.
2. המבקש הורשע בהעדרו בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, לפיו נהג המבקש ביום 7.1.19 בשעה 17:48 בכביש 35 ולא ציית לתמרור 431 המוצב במקום, בכך שפנה פניית פרסה שמאלה שלא בהתאם להוראות התמרור ובניגוד לתקנה 22 (א) לתקנות התעבורה.
3. בגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 1,000 ₪ ופסילה מותנת בת חודשיים למשך שנתיים.
4. לטענת המבקש, לא קיבל את ההזמנה לדיון.
5. לתיק הוגשה תגובת המשיבה והתנגדותה לבקשה, נוכח קיום אישור מסירה המעיד כי המבקש זומן לדיון כדין, אולם לא דרש ההזמנה אשר חזרה מן הטעם "לא נדרש". עוד נטען, כי לא נגרם כל עיוות דין לנאשם ובנוסף העונש מצוי במתחם העונש ואף נוטה לקולא לאור עברו המכביד של הנאשם.
6. בהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (מיום 2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

דין

7. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.

8. ביחס לטענה בדבר אי המצאת ההזמנה לדיון, הרי שבחינת אישור המסירה אשר צורף לתגובת המשיבה מלמד, כי ההזמנה לדיון נשלחה אל המבקש בדואר רשום, אל כתובתו, אולם חזרה מן הטעם: "לא נדרש".

9. בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי התשנ"ד-1974 נקבעה חזקת המסירה החלה בעבירות כדוגמת העבירה בה הורשע המבקש ולפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

10. הפסיקה אף היא קבעה, כי מקום בו נאשם לא דרש את דבר הדואר ניתן לראות בכך המצאה כדין וראו תת"ע 6057-12-11 (אשד') **בכר נ' מדינת ישראל** (10.7.12) שם:

"מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט המבקש ביקש להישפט פעל בחוסר מעש, לא לקח את הדואר ובנסיבות אלה ומכל האמור לעיל, אין לראות בכך כל הצדקה לעיוות דין ולביטול פס"ד".

וראו גם החלטת כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 7862/13 **ג'סאן אבו אלמפלפל נ' מדינת ישראל** (20.11.13).

11. בענייננו, המבקש כאמור נמנע מלקבל את ההזמנה לדיון, בכך שלא דרש את דבר הדואר אשר נשלח אליו כדין, בכך קמה החזקה כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקש כדין וחרף זאת לא טרח המבקש להתייצב למשפטו.

12. משכך ובהתאם לסעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ומאחר והמבקש זומן כדין ולא התייצב, הרי שרואים אותו כמי שהודה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום וניתן היה לשופטו בהעדר, כפי שגם נעשה.

13. למבקש ניתן איפוא יומו ונותר כעת לבחון, האם באי ביטול פסק-הדין חרף זימונו כדין, נגרם למבקש עיוות דין.

14. בבקשת המבקש אין זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר ייגרם לו אם לא יבוטל פסק-הדין.

15. המבקש אף לא העלה כל טענות הגנה בבקשתו או בתצהיר התומך בה.

16. אף אם אניח כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדיון ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."

וראו גם רעפ 2282/07 דניאל דגן נ' מדינת ישראל (14.3.07), שם:

"..לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדיון ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..."

17. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת כי מדובר בעונש המצוי במתחם הענישה. ולא מעבר לכך, זאת חרף אי התייצבותו של המבקש לדיון ועמדת המשיבה בעת הדיון כי יש לגזור על המבקש עונש פסילה בפועל.

18. בעפ (י-ם) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (מיום 9.8.05) נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט..."

19. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי נתקיימו התנאים לביטול פסק-הדין.

20. פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש יוותר איפוא על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, כ"ב שבט תש"פ, 17 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.